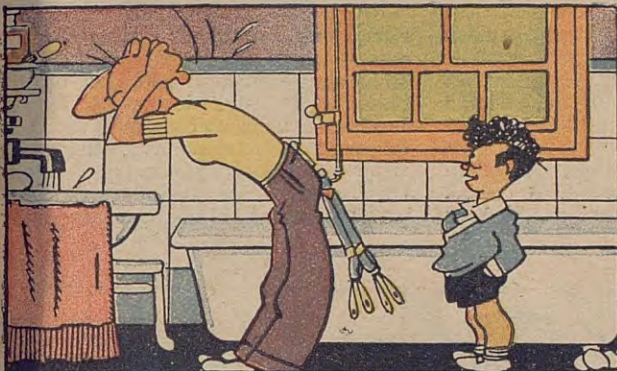

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

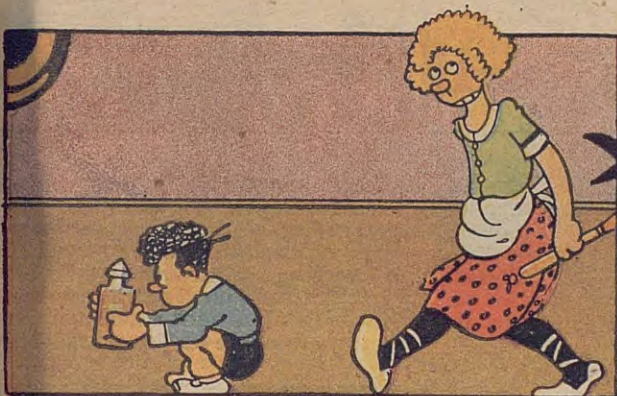
UNA ENTREMALIADURA

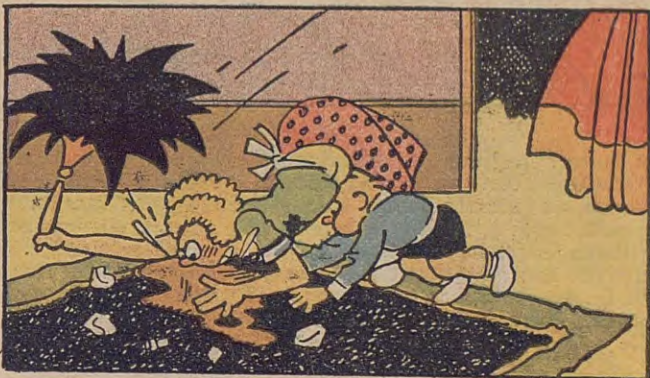
En Pepet cada matí contempla ple de curiositat les friccions de «crecepol» que es fa el seu pare.

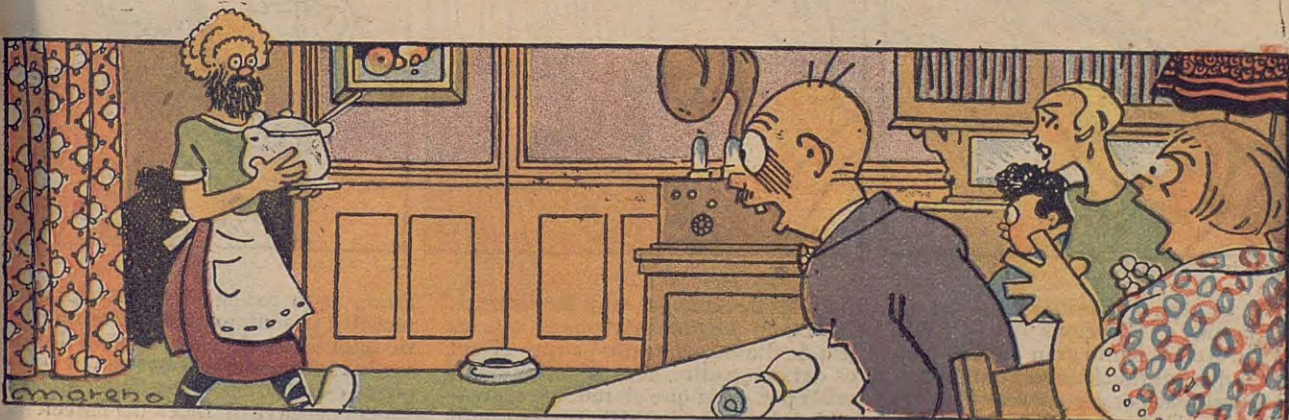
I un dia s'apodera d'aqueixa ampolla disposat a fer una entremaliadura.

Mes, la Roseta, la minyona, el persegueix per impedir-li la malifeta.

Corren tots dos, ensopguen, es trenca l'ampolla i la pobre Roseta cau de nassos damunt el «crecepol».

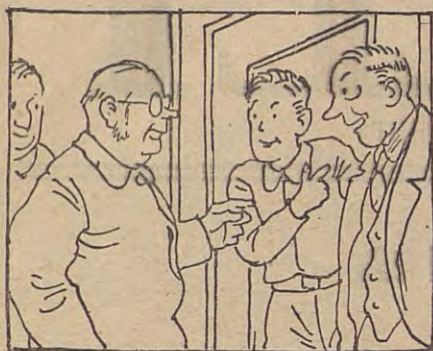
I heus aquí la cara de la pobre xicota gràcies al prodigiós líquid per a fer créixer els cabells.

Un viatge a la lluna

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

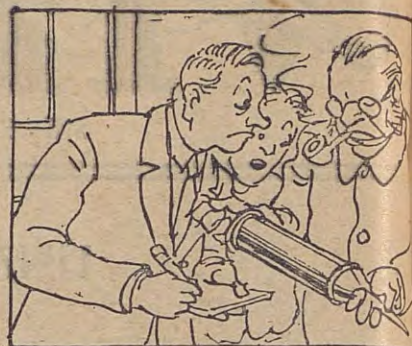
Dibuixos d'en MIRET

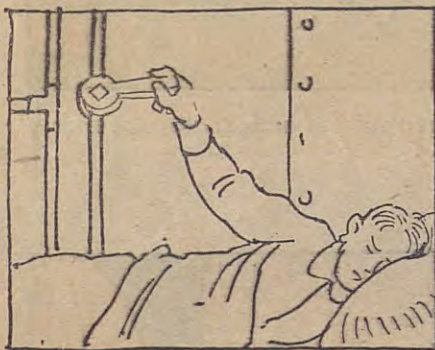
El nostre corresponsal va mostrar-se molt agraït a les deferències del savi ianqui, oferint-se en tot i per tot, i oferint-li també les planes del nostre rotatiu per publicar les impresions del seu viatge un cop tornés... si tornava viu. El savi, supersticiós com molts savis, va demanar al periodista si vol-

dria cedir-li per aquest viatge la seva mascota, a lo qual el nostre benivolgut company no tingué inconvenient en accedir. El savi agraï molt el sacrifici que representava pel periodista desprendre's de tan eficaç mascota i en James restà (encantat del desenllaç) a les ordres de Haward. A canvi d'aquest sacrifici el savi americà es

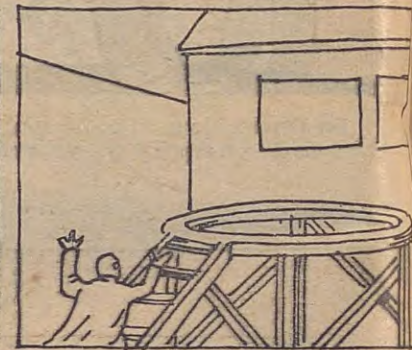
comprometé a no fer declaracions a cap més rotatiu del món que no fos el VIROLET, notícia que amb just orgull trametem a nostres lectors. En James tataner de mena ho escorcollà tot i tot ho preguntava i remenava, fins a satisfer-se'n plenament: Com que el doctor Haward volia que la mascota impregnés ben bé del seu poder l'aparell,

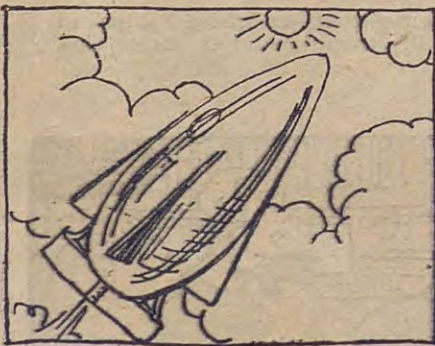
eu dormir a James a l'interior del coet. Ganes tenia mala jeia i més agitat pels seus somnis de vols transplacetaris. Somniava ja que volava i que atribuïa feliçment a la lluna on trobava uns habitants menuts i estranys que tenien els braços, cames, cames i totes les parts del cos desmuntables

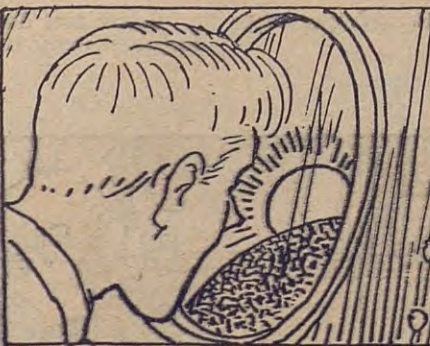
com les peces d'un auto. Tot dormint i somiant que estirava el nas a un d'aquells rars habitants de la lluna, perquè s'havia permès riure's d'ell, estirà en realitat el dispar del coet. L'explosió del ràdium no produïa soroll de manera que ningú es donà de

moment compte de la desaparició, fins a l'endemà matí quan el Dr. Haward es despertà. En James amb l'impenta indescriptible que prengué el coet es despertà i es donà compte tot seguit de que l'aparell estava disparat! Déu del Cel! Què fer? I amb aquella gran serenitat que en James mai dei-

xava, es posà a maniobrar segons sabia per les explicacions que li havia fet l'inventor, i amb gran alegria comprovà que tot funcionava normalment. Tranquil·lit per aquest cantó es va permetre el luxe de contemplar el «panorama» més sorprenent que el que es contempla des de la Talaia del Tibida-

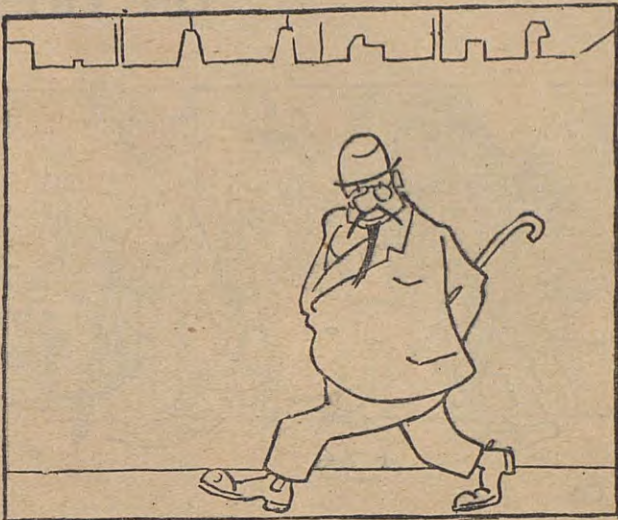
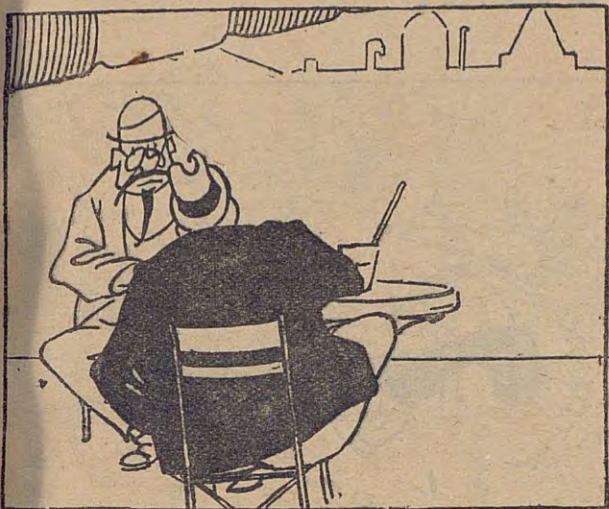
bo i des de Sant Jeroni a Montserrat. Amb gran sorpresa s'adonà de que es feia de dia ràpidament perquè el sol es deixava veure, cosa per ell inexplicable per ell ja que el rellotge marcava les dotze de la nit! Distret amb aquestes observacions no s'havia fixat que es desviava del camí recte a la

lluna, però totseguit en adonar-se'n rectificà posant proa al nostre romàntic satèl·lit Aleshores se li acudí de posar la ràdio per no trobar-se tan sol - pogué escoltar unes granadines que enl Fleta engegava al Liceu de Barcelona com a fi de festa.

(Seguir)

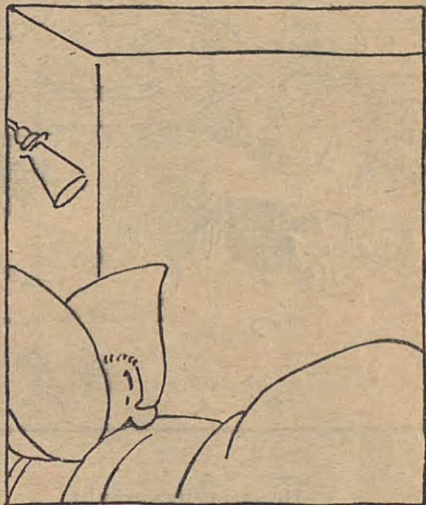
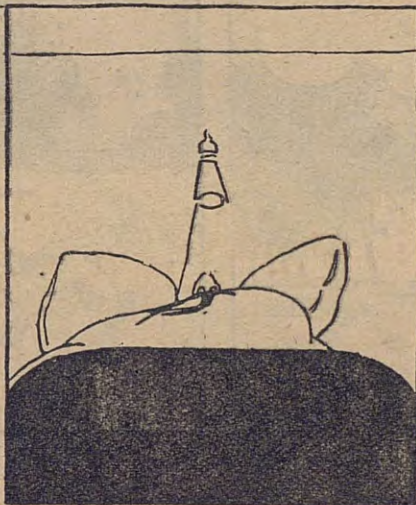
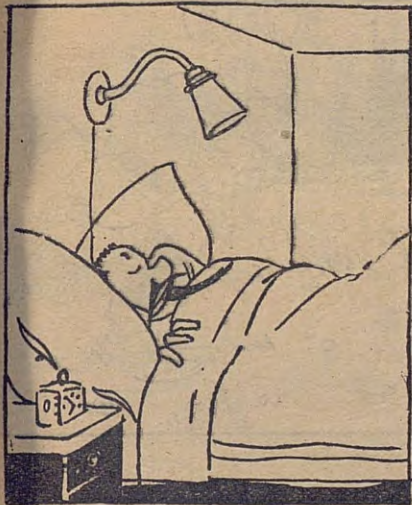
L'HOME DELS DUBTES

...què vol que li digui, trobo que és passat de moda... i jo no sabia pas com dormir, si amb la perilla fora o amb la perilla dintre del llit... vostè com dorm?

— Veurà, veurà... no ho sé del cert... però em sembla que amb la perilla fora el llit... però, vaja, aquesta nit m'hi fixaré li ho demà li diré del cert.

— Caram! ves amb quina cosa mai m'havia fixat! i el pitjor és que no sé si dormo amb la perilla...

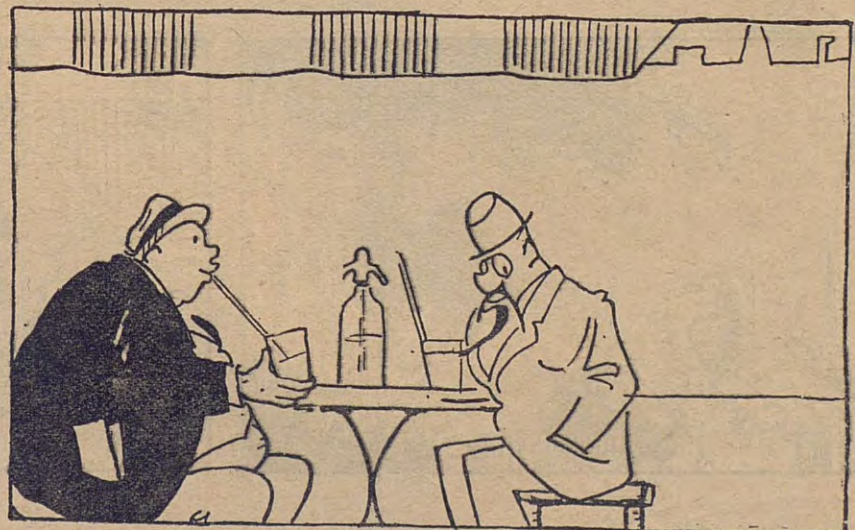
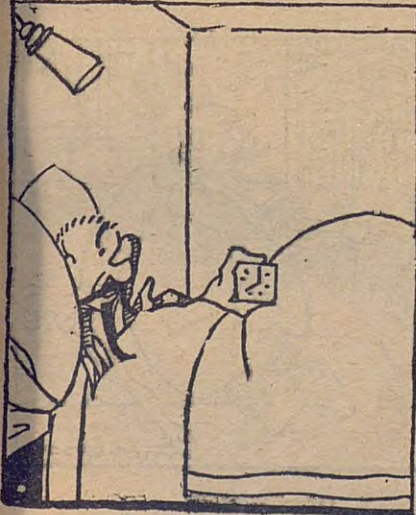

... resoltament, és amb la perilla fòra que sempre he dormit...

... toca la una i encara no dormo... vols-t'hi jugar que

és amb la perilla dintre el llit que dormo sempre...

... i és clar així és com dormiré... amb la perilla dintre el llit.

... caratsus! Les sis del matí i encara no he tancat els ulls...

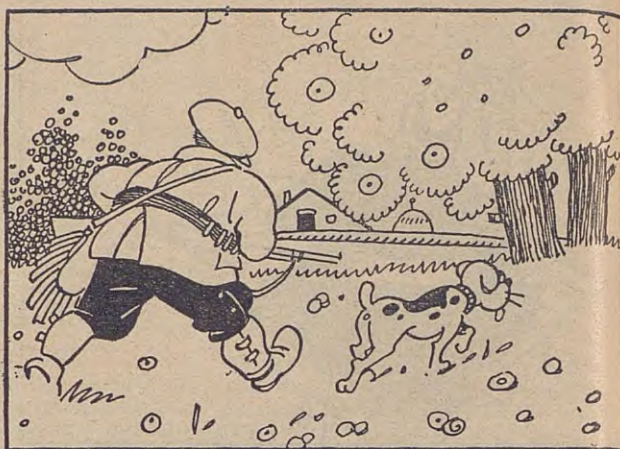
— Què em diu de nou, Sr. Ventura... ja ha comprovat com dormia, si amb la perilla fora o dintre el llit?

— Vol que li digui la veritat: no he dormit ni amb la perilla fora ni amb la perilla dintre.

UN GOS AVISAT

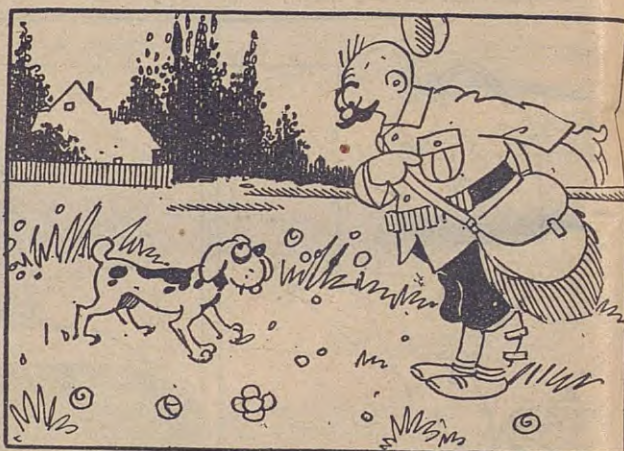
— Vull un gos intel·ligent
— Aquí en té un d'excel·lent

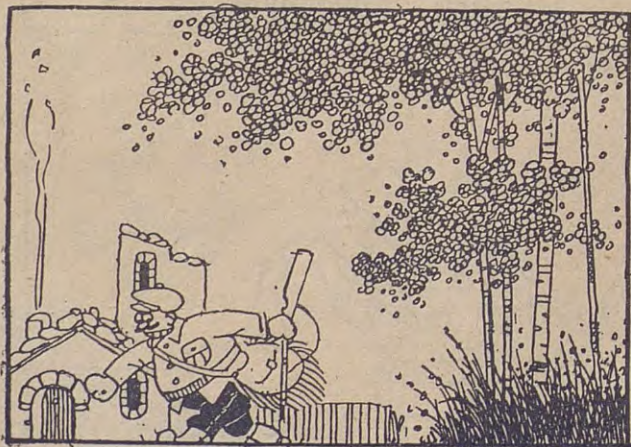
L'endemà don Gundemar
amb el nou gos va a caçar.

Ha matat una perdiu.
— Au a cercar-la — al gos diu.

Mes per més que va cridar
el gos no hi va volê anar.

Ja se'n torna enrabiât
perquè cap bèstia ha caçat.

— Pillol aquell gos és un bledal
— No senyor! és que coneix
fins quan és el temps de veda.

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

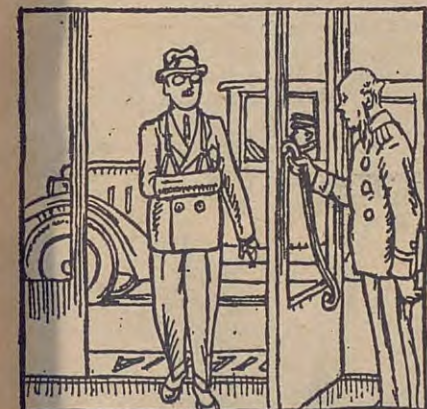
Els lladres de vegades són molt llestos. Per tal d'apoderar-se del diner o dels joells del pròxim posen en joc recursos enginyosíssims i es mostren de vegades profunds coneixedors del cor humà i de les seves febleses. Llàstima que tant de talent sia aplicat a fins tan reprobables!

En el despatx del cap de la policia de X. important ciutat de França, hi havia un rellotge de paret de molt valor. Un dia es presentaren un home i un noi que portaven una aparentment caixa d'eines i van dir: «Déu lo guard: Veníem a arreglar el rellotge».

«Sí, va dir el cap de policia, li convé; perquè retrassa cinc minuts al dia» «En aquest cas, contestà el suposat fadrí rellotger, no podem arreglar-lo aquí. Ens l'haurem d'emportar». «Vostès mateixos, conclogué el policia». I així ho van fer... I ja no els han tornat a veure mai més.

En una altra ocasió, entrà en una joieria un elegant senyor que havia descendit d'un auto magnífic. S'havia aparentment lesionat el braç dret i el portava penjat del coll. Trià joies per valor de cinc mil pessetes i anava a donar la direcció de casa seva perquè les hi enviessin...

... però es repensà: «No, prefereixo emportar-me-les... Enviaré el xofer a casa a cercar els diners. Faci el favor d'escriure vostè mateix — ja veu que jo no puc — una carteta que digui: Estimada: Fes el favor d'entregar al dador cinc mil pessetes.» Així es va fer i el xofer tornà amb la quantitat...

... el senyor pagà, s'endugué les joies i santes pasqües. I el joier quedà tant content. Fins que al migdia quan va anar a casa a dinar, la dona va dir-li: «Escolta, per què eren les cinc mil pessetes que m'has enviat a buscar?»

En una taula de cafè hi ha discussió. Un senyor diu que els lladres solament poden robar el rellotge als que baden. «Jo en porto un d'or, magnífic, i no tingueu por que mai me'l robin» Entre els concurrents s'hi troba un famós prestidigitador que diu «Jo en comprometo...»

... a robar-li i això que no sóc lladre». Que sí, que no, varen acabar apostant una grossa quantitat. Des d'aquell dia, el senyor, amb manifesta mala fe, deixava el rellotge d'or a casa i portava un altre de plata. I un dia li van robar! En arribar a casa, tot motxo, va explicar-li a la dona...

... i acabà dient: «De tota manera, no he perdut l'aposta, perquè no era el d'or». T'equivoques, fill meu, — va dir ella. — No m'has enviat tu mateix un home amb el de plata i el recado que te'l canviés pel d'or perquè haves de fer una visita de compliment?»

EL BASTÓ

I
El Farell de la Muntanya era un home gegantí que vivia a sa cabanya feta de branques de pi.

II
Quan la mula ronsejava mai s'havia amoïnada a coll se la carregava per dur-la al lloc destinat.

III
Quan sa casa s'esquerdà i el sostre caure volia amb els braços l'aguantà del matí fins a migdia.

VII
Per dur a Caldes carbó o teies a Sant Feliu es carregava un sarró que a un bou no el deixava viure.

VIII
Un dia es determinà a Barcelona a venir i a l'esquena s'emportà un enorme i feixuc pi.

IX
Els burots del Portal Nou de pressa el van deturar «Mestre; haureu de pagar un sou per cada arrova que fa.»

IV
El Farell féu: «I per què?» «Es de la llenya l'impost» el burot li respongué. «Vinga, paguen-me'l bentost.»

V
«També es paguen els bastons?» el Farell li preguntà. «No senyor, no es paguen» «Doncs així puc estalviar.»

VI
I pel capdamunt prenent el Farell l'enorme pi travessà el Portal rient; i el burot res pogué dir.

“ANTIQUITES”

SAMUEL BOSSADOR, cansat de fer de prestamista havia posat botiga d'antiguitats vora la Catedral. Allà venia rellotges de caixa, calaixeres ventrudes, cadires mallorquines i barguenys segle XVI provinents tots de l'acreditada fàbrica The Antique Manufacturing Co. de Nova York.

El seu negoci era esplèndid però monòton. No podia sortir de la rutina d'anar guanyant vint o trenta duros cada dia i ell el que volia era donar algun cop d'aquells que a un hom el fan ric per tota la vida.

I no trigà a presentar-se l'ocasió. The Antique Manufacturing Co. en una remesa que li féu d'antiguitats falsificades hi incloïa un quadre d'un istil tan ben imitat de Leonard da Vinci que en Samuel decidí fer-lo passar per autèntic. Però com?

Rumià durant dos o tres dies i mentrestant s'entretingué a imitar la firma del gran artista italià al peu de la pintura. Quan el tingué signat i llest, ja havia pensat la gran idea.

Al quart pis de la casa d'en Bossador hi vivia en P. Inzell, un modest pintor que era quasi desconegut però que estudiava amb fermesa per arribar a ésser alguna cosa. A aquest es dirigí en Samuel amb la següent proposició.

— Vol fer el favor de pintar-me qualsevol paisatge damunt d'aquesta taula antiga?

— Per què, això? — féu el pintor intrigat.

— Perquè tinc por que me la robin algun dia. Així disfressada, cap lladre no la voldrà i restarà ben segura fins al dia que tingui comprador. Llavors esborro amb aiguarràs la pintura de vostre i surt la de sota.

En P. Inzell, convençut, procedí a fer el que li demanaven. Pintà un paisatge molt bonic però que per ésser d'un pintor sense renom ningú no n'hauria donat ni deu pessetes.

Quan Samuel Bossador tingué el quadre disfressat el remeté cap a un seu corresponçal de Nordamèrica. Al mateix temps, escrivia a les autoritats

duaneres de Nova York la següent denúncia anònima:

«En el vapor XXX ve a Nova York un quadre autèntic de Leonard da Vinci, d'un valor molt gran, que per estalviar drets de duana l'han disfressat per damunt amb un paisatge firmat per P. Inzell.»

Les autoritats així advertides s'incantaren del quadre i amb els raigs X descobriren que, en efecte, sota el paisatge hi havia una altra pintura. Immediatament aplicaren al corresponçal d'en Bossador una penyora de 10.000 dòlars, que aquell, prèviament advertit, la pagà sense discussió.

Després procedí a esborrar el paisatge i descobrir la pintura de sota.

I, és clar, els milionaris, convençuts que el quadre era autèntic ja que hom havia pres tantes precaucions per passar-lo de frau, n'oferiren alts preus.

Hom el vengué per cinquanta mil dòlars.

Samuel Bossador es fregava les mans de satisfacció. Havia realitzat un excel·lent negoci. Però...

No trigà el comprador a descobrir que el quadre era fals i a moure un procés a en Samuel en el qual aquest hi perdé bous i esquelles.

I mentrestant en P. Inzell, mercès a la seva constància havia obtingut el primer premi a l'exposició de París i ara qualsevol quadre que portés la seva firma es venia a preus fabulosos.

Samuel Bossador calculà que si no hagués fet esborrar el paisatge que P. Inzell pintà damunt del quadre falsificat, ara l'hauria pogut vendre per cent mil duros. I s'estirà els pocs cabells que li quedaven.

«Justo castigo a su perversidad».

— El meu home va treure aquest violí en una tómbola, però li resulta massa gros, no li cap sota la barba.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

721 — Maria Torres

722 — Francesc B.

723 — Jacinte Conill

724 — Jacinte Noguer

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4.
Imprenta: Carrer de Muntaner, 24 interior.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Volen, si res no els detura
renovar l'agricultura.

— Farem els diners a coves
si inventem collites nov s.

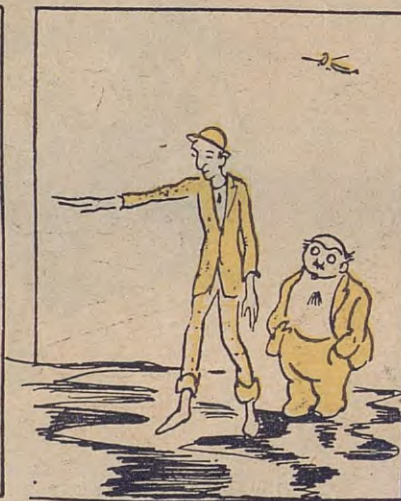

Sembren trufes amanides,
perquè ja creixin fredides.

Reguen l'ametllé amb mel bona
per fer turrons de Xixon.

Trepitgen els ceps així
perquè surti fet el vi.

La pluja ha inundat un tros
i acorden sembrar-hi arròs.

Quan començava a granà
passa un jorn l'aeroplà.

El cuiner s'ha marejat
i l'escudella ha abocat.

Que cau amb un tro espantós
damunt del sembrat d'arròs.

— Ja hem lograt quelcom nou, veus
collim arròs i fideus.